

HELEN FIELDINGOVÁ

BRIDGET JONESOVÁ:
LÁSKOU ŠÍLENÁ

SVĚTOVÝ BESTSELLER

HELEN FIELDINGOVÁ

BRIDGET JONESOVÁ:
LÁSKOU ŠÍLENÁ

Copyright © Helen Fielding, 2013
Translation © Barbora Punge Puchalská, 2014
Cover Photo © Chris Frazer Smith, 2013
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-960-9

Pro Dashe a Romy

PROLOG

Čtvrtek, 18. dubna 2013

14:30 Právě volala Talitha a v hlase se jí jako vždy mísila přemrštěná dramatičnost s diskretností. „Drahoušku, jen ti chci připomenout, že čtyřicetátého května je mi šedesát. Ovšemže NEVYTRUBUJU, kolik mi je. A nechej si to pro sebe, protože nezvu každého. Jen jsem chtěla, aby sis udělala čas.“

Zpanikařila jsem. „To by bylo skvělé!“ vyhrkla jsem nepřesvědčivě.

„Bridget. Je naprosto vyloučené, abys nepřišla.“

„No, jde o to, že...“

„O co?“

„Že Roxsterovi je ten samý den třicet.“

Na druhém konci linky se rozhostilo ticho.

„Stejně spolu v té době už nejspíš nebudeme, ale kdyby jo, asi by...“ nedořekla jsem.

„Právě jsem na pozvánky napsala ‚bez dětí‘.“

„Vždyť mu bude třicet,“ ohradila jsem se.

„Jen tě škádlím, moje milá. Ovšemže s sebou musíš vzít svého kouloška. Obstarám skákací hrad! Musím zpátky do vysílání. Užmusím-končitmilujutěčau!“

Zkusila jsem zapnout telku, abych zjistila, jestli mi Talitha skutečně, jak to mívala ve zvyku, volala z živého vysílání během filmové ukázky. Zmateně jsem mačkala tlačítka na ovladači jako opice s mobilem v ruce. Proč je dnes k puštění televize zapotřebí tři dálkových ovladačů s devadesáti tlačítky? Proč? Mám takové tušení, že je vymýšlejí třináctiletí technomaniaci zavření v nuzných ložnicích, kteří mezi sebou soupeří a všem ostatním se snaží dokázat, že právě oni jsou jediní, kdo se v těch tlačítkách nevyzná, čímž se dopouštějí psychologické újmy v masivním, celosvětovém měřítku.

Nevrle jsem mrskla s ovladači na pohovku, načež televize se nazařbůh probrala k životu a na obrazovce se objevila Talitha jako ze škatulky, nožku rajcovně hozenou přes nožku, a právě zpovídala tmavovlasého hráče Liverpoolu, který v záchvatech vzteku kouše. Tvářil se, jako by chtěl pokousat i Talithu, i když ze zcela jiných důvodů než na hřišti.

Fajn. Jen žádnou paniku – prostě si v klidu a po zralé úvaze sepíšu všechna pro a proti týkající se Roxsterovy účasti na Talithině oslavě:

PROČ BY SE ROXSTER MĚL OSLAVY ZÚČASTNIT:

- Bylo by strašně nejt na Talithiny šedesátiny. Kamarádíme spolu od doby, kdy jsme obě pracovaly v redakci *Života v Británii*; ona jako nepředstavitelně okouzující hlasatelka zpráv, já jako nepředstavitelně neschopná zpravodajka.
- Bylo by docela legrační a taky samolibé vzít Roxstera s sebou, protože těch třicet let rozdílu by vzalo vítr z plachet všemu tomu povýšeneckému „litování svobodných žen jistého věku“, jako by byly svým svobodným stavem smrtelně nakažené, kdežto svobodní muži téhož věku jdou

na dračku ještě dřív, než stihnou podepsat rozvodové papíry. A Roxster je dočista báječný a k nakousnutí, čímž jaksí popírá proces stárnutí mojí osoby.

PROČ BY SE ROXSTER NEMĚL OSLAVY ZÚČASTNIT:

- ▶ Roxster je svým pánem a rozhodně by se nechtěl stát součástí nějaké komedie nebo snad prostředkem proti stárnutí.
- ▶ Ještě zásadnější je, že bych se mu mohla zošklivit, kdyby byl na šedesátinách obklopen samými seniory, čímž by se naprosto zbytečně zdůraznil fakt, že jsem stará, přestože jsem o TOLIK mladší než Talitha. A upřímně, odmítám se smířit s tím, kolik mi doopravdy je. Jak říká Oscar Wilde, dokonalým věkem pro ženu je pětatřicet, takže mnohé ženy ho jednoduše přijmou za svůj na zbytek života.
- ▶ Roxster bude mít nejspíš svůj vlastní večírek, na kterém se mladí lidé budou mačkat na balkoně, grilovat, poslouchat taneční hudbu ze sedmdesátých let a paradoxně se při tom bavit jejím „retro“ nádechem. Právě teď určitě přemýšlí, jak zařídit, aby mě nemusel zvát a jeho přátelé nezjistili, že chodí se ženou doslova dost starou na to, aby byla jeho matkou. Vlastně, možná, čistě teoreticky jen díky dřívějšímu nástupu puberty kvůli hormonům v mléce – babičkou. Ach, jak mě mohlo něco takového vůbec napadnout?

15.10 Grrr! Za dvacet minut musím vyzvednout Mabel a ještě nemám hotové rýžové chlebičky. Grrr. Telefon.

„Mám na telefonu Briana Katzenberga, chce s vámi mluvit.“

Můj nový agent! Skutečný agent. Jenže když se s ním teď budu vykecávat, přijedu pro Mabel s ŠÍLENÝM zpožděním.

„Mohla bych mu zavolat později?“ zašvitořila jsem a při tom jsem se jednou rukou snažila namazat chlebičky margarínem, slepit je k sobě a vložit do rychlouzavíracího sáčku.

„Jde o ten váš scénář.“

„Jsem... totiž... na poradě!“ Jak můžu být na poradě a zároveň do telefonu tvrdit, že jsem na poradě? Něco takového mají přece říkat asistentky, a ne sám dotyčný, který přece nic říkat nemůže, protože je na poradě.

Vyrazila jsem pro děti do školy s pocitem zoufalé touhy zavolat obratem zpátky a zjistit, co mi Brian vlastně chtěl. Zatím můj scénář nabídl dvěma produkčním firmám, ale obě ho zamítly. Že by se konečně někdo chytil?

Potlačila jsem zdrcující touhu zavolat Brianovi zpátky s tvrzením, že „porada“ náhle skončila, a rozhodla jsem se, že je mnohem důležitější přijet včas pro Mabel: taková jsem milující a důsledná matka.

16.30 Cesta do školy byla ještě chaotičtější než obvykle: jako na obrázku *Kde je Valda?* s milionem dam, dohlížejících s plácačkou na bezpečné přecházení školáků, miminy v kočárcích, muži v bílých dodávkách udržujících si odstup od přemoudřelých matek v esúvčkách, mužem jedoucím na kole s kontrabasem připevněným na zádech a vzornými matkami na kolech s košíkem plným dětí. Silnice byla dočista ucpaná. Najednou se uprostřed silnice objevila s křikem nějaká zoufalá žena: „Couvňte, couvňte! HONEM! TAK BUDE TO?“

Ve víře, že se stala nějaká strašná nehoda, jsme začali, já i všichni ostatní, bláznivě couvat na chodník a na trávu, jen abychom uvolnili cestu záchranářům. Jakmile byla cesta volná, bázně jsem vyhlížela sanitku/krveprolití. Žádná se neobjevila, ale ta nafoukaná ženská vklouzla do černého Porsche a s túrováním se vyřítla po vyprázdněné silnici s nafoukaným uniformovaným dítkem na sedadle spolujezdc.

Když jsem dorazila ke školce, Mabel seděla jako poslední na schodech kromě opozdilce Thelonia, který byl právě s mámou na odchodu.

„No tak, holka,“ pronesla Mabel vlídně a podívala se na mě těma velkýma vážnýma očima.

„Už jsme si říkali, co se s vámi stalo!“ zvolala Theloniova máma. „Zase jste zapoměla?“

„Ne,“ odsekla jsem. „Silnice byla totálně ucpaná.“

„Mamince je padesát jedna!“ vyhrkla Mabel zničehonic. „Mamince je padesát jedna. Žíká, že jí je číčet pět, ale dooplavdy je jí padesát jedna.“

„Ššt. Hahaha!“ oplatila jsem Theloniově matce upřený pohled. „Radši poběžíme pro Billyho!“

V předklonu a s tradičními trhavými pohyby, které vypadají s přibývajícím věkem stále trapněji, se mi podařilo Mabel, jež nepřestávala vřeštět „Mamince je padesát jedna!“, dostat do auta a zapnout jí bezpečnostní pás tak, že jsem zavrtala ruku do bince mezi opěradlem a dětskou sedačkou.

Když jsme dorazily k prvnímu stupni, spatřila jsem v hloučku matek z prvního stupně Dokonalou Nicolette, dokonalou matku (dokonalý dům, dokonalý manžel, dokonalé dětičky: jediná zanedbatelná vada na dokonalosti je její jméno, které rodiče vybírali nejspíš dřív, než byly vynalezeny oblíbené nikotinové náplasti). Dokonalá Nicolette byla dokonale oblečená, měla dokonale vyfoukanou hlavu a dokonalou obří kabelku. Celá udýchaná jsem se přitočila, abych zachytila nejnovější znepokojivé drby, právě když Nicolette vztekle odhodila vlasy a málem mi rohem obří kabelky vypíchla oko.

„Zeptala jsem se ho, proč má Atticus z fotbalu pořád čtyřky – chodí domů doslova v slzách – a pan Wallaker jen opáčil: ‚Protože neumí pořádně kopnout do balonu. Ještě něco?‘“

Zalétla jsem pohledem k původci těch znepokojivých drbů/novému tělocvikáři: vysportovaný, vysoký, o něco mladší než já, nakrátko ostříhaný, docela podobný Danielu Craigovi. Zadumaně hleděl na skupinku rozjívěných kluků, pak zničehonic hvízdal na pišťalku a zařval: „Héj, bando! Mazejte do šatny, nebo bude zle.“

„Vidíte?“ pokračovala Nicolette, když se kluci zformovali do halabala zástupu a snažili se s pokřikem „Raz, pane! Dva, pane!“ odklusat zpátky do školy jako vyplašení Křováci naverbovaní k jarnímu povstání, zatímco jim k tomu pan Wallaker zlověstně hvízdal do rytmu na píšťalku.

„Ale je sexy,“ podotkla Farzia. To je moje oblíbená školní máma, která vždycky ví, co chce.

„Sexy, jenže ženatý,“ odsekla Nicolette. „A má děti, i když by to nikdo neřekl.“

„Myslela jsem, že se zná s ředitelem,“ nadhodila další máma.

„Přesně tak. Má vůbec potřebné vzdělání?“ přisadila si Nicolette.

„Mami.“ Ohlédla jsem se a spatřila Billyho ve školní uniformě, s rozčuchanými vlasy a v košili s vykasaným podolkem. „Nevybrali mě na šachový turnaj.“ Ty samé oči, ty samé tmavé oči s dotčeným výrazem.

„Nezáleží na tom, jestli tě vybrali nebo jestli vyhraješ,“ řekla jsem a kradmo jsem ho objala. „Záleží na tom, jaký jsi.“

„Ovšem že záleží.“ Grrr! To byl pan Wallaker. „Musí trénovat. Musí si to zasloužit.“ Když se otočil, zřetelně jsem zaslechla, jak si brblá pod nos: „Je neuvěřitelné, co si o sobě matky na této škole myslí.“

„Trénovat?“ zvolala jsem radostně. „Páni, to by mě nikdy nenapadlo! Vy jste ale hlavička, pane Wallakere. Chci říct, pane učiteli.“

Pohlédl na mě svýma ledově modrýma očima.

„Jak to souvisí s tělesnou výchovou?“ pokračovala jsem sladce.

„Vedu šachový kroužek.“

„No to je nádhera! Používáte při tom píšťalku?“

Pana Wallakera to na okamžik vyvedlo z míry, pak houkl: „Erosi! Padej z toho květinového záhonu. Okamžitě!“

„Maminko,“ pípl Billy a tahal mě za rukáv, „ti vybrání jsou na dva dny omluvení ze školy a pojedou na šachový turnaj.“

„Budu s tebou trénovat.“

„Mamí, vždyť šachy vůbec neumíš.“

„To není pravda! Jsem v nich opravdu dobrá. Porazila jsem tě.“

„Neporazila.“

„Porazila!“

„Neporazila!“

„No, nechala jsem tě vyhrát, protože jsi ještě malý,“ vybuchla jsem.

„A stejně to není fér, když chodíš do šachového kroužku.“

„Možná byste se mohla taky zapsat, paní Darcyová.“ ACH BOŽE. Jak to, že pan Wallaker pořád poslouchá? „Minimální věk je sice sedm let, ale vezmeme-li v potaz duševní úroveň úměrně věku, neměl by to být problém. Už vám Billy řekl tu druhou zprávu?“

„Jó,“ vyhrkl Billy a celý se rozzářil. „Mám vši!“

„Vši!?“ zůstala jsem na něj zděšeně civět a rukou jsem si mimoděk zajela do vlasů.

„Ano, vši. Mají je všichni.“ Pan Wallaker sklopil zrak a v očích se mu mihlo nepatrné pobavení. „Uvědomuju si, že to mezi severolondýnským matriarchátem a jeho lazebníky vyvolá nejvyšší stupeň pohotovosti, ale musíte je prostě odšívit. A sebe pochopitelně taky.“

Ach bože. To, že si Billy poslední dobou drbe hlavu, jsem jednoduše vytěsnila, protože nevím co dřív. Hlavou mi vířily myšlenky a přitom jsem cítila, jak mě začíná svědit pokožka. Jestli má Billy vši, pak je má možná i Mabel a já taky, což znamená, že... Roxster má vši.

„Všechno v pořádku?“

„Ano, ne, super,“ opáčila jsem. „Všechno je v pohodě, naprosto, tak zatím, pane Wallakere.“

Odcházela jsem, držela Billyho za jednu a Mabel za druhou ruku a uslyšela jsem, jak mi pípl mobil. Rychle jsem si nasadila brýle na čtení, abych si esemesku přečetla. Psal Roxster.

Zaspala jsi dnes rano moc, moje milovana? Mam vecer hupsnout na bus a privezt pastyrsky kolac?

Grrr! Nemůžu přece dovolit, aby Roxster přišel, když nás musím všechny odšvítit a vyprat veškeré povlečení. Přece není normální rušit rande s kolouškem výmluvou na to, že je celá domácnost zavšivená? Proč se musím v jednom kuse dostávat do takových problémů?

17.00 Přirítili jsme se do našeho řadového domku jako obvykle ověšení batůžky, zmuchlanými obrázky, zmačkanými banány a dnes navíc ještě velkou taškou plnou přípravků proti vším z drogerie, proletěli jsme přes „obývací/pracovnu“ v přízemí (stále nadbytečnější s výjimkou rozkládací pohovky a prázdných krabic od Johna Lewise) a dolů po schodech do chaotického tepla suterénu/kuchyně/obývacího pokoje, kde trávíme většinu času. Posadila jsem Billyho k domácím úkolům a řekla Mabel, aby si hrála se svými „Kjájíky“ (Králičí rodinkou), a pustila jsem se do boloňských špaget. Jenže teď mám dilema, co mám Roxsterovi napsat ohledně dnešního večera a jestli mu mám říct o těch všich.

17.15 Možná že ne.

17.30 Ach bože. Zrovna jsem mu napsala: *Moc rada bych, abys přišel, ale musím večer pracovat, takže radši ne, když Mabel z ničeho nic vyskočila a začala Billymu zpívat písničku, kterou úplně nesnáší – Forgeddabouder money money money!* V tu chvíli zazvonil telefon.

Vrhla jsem se po něm, načež Billy vyskočil od stolu a seřval ji: „Mabel, přestaň zpívat Jessie J!“ a ve sluchátku zavrnl hlas recepční: „Chce s vámi mluvit Brian Katzenberg.“

„Ehm, nemohla bych mu zavolat zpátky...“

„Ba-bling, ba-bling!“ štěkala Mabel a honila Billyho kolem stolu.

„Mám ho na lince.“

„Neee! Nemůžete mu prostě...“

„Mabel!“ skučel Billy. „Nech tohóóóó!“

„Ššš! Mám TELEFON!“

„Héééj!“ ozval se Brianův řízný, přehnaně žoviální hlas. „Takže! Skvělé zprávy! Greenlight Productions mají zájem o předkupní právo na váš scénář.“

„Cože?“ vydechla jsem s bušícím srdcem. „Znamená to, že ho chtějí natočit?“

Brian se srdečně zasmál. „To je filmový průmysl! Dostanete od nich menší obnos na dopracování, a pak...“

„Mamííí! Mabel má nůž!“

Zakryla jsem sluchátko dlaní a sykla: „MABEL! Dej mi ten nůž! Hned!“

„Haló? Haló?“ říkal Brian. „Lauro, myslím, že jsme s Bridget ztratili spojení...“

„Ne, jsem tady,“ vyhrkla jsem a vrhla se na Mabel, která se Billymu v patách oháněla kudlou.

„V pondělí se chtějí sejít na přípravné schůzce.“

„V pondělí! Výborně!“ zvolala jsem a snažila se Mabel vyškubnout nůž z ruky. „Přípravná schůzka je něco jako pohovor?“

„Mamííí!“

„Ššššt,“ dostrkala jsem je oba na pohovku a začala zápolit s dálkovými ovladači.

„Než se definitivně rozhodnou, chtějí ještě doladit pár věcí ve scénáři.“

„Jasně, jasně.“ Najednou jsem se cítila dotčene a pobouřene. *Už teď* mají k mému scénáři poznámky? Co by jim mohlo vadit?

„Takže, nezapomeňte, že nestojí...“

„Mamííí. Teče mi krééééé!“

„Nemám raději zavolat za chvíli?“

„Ne! Všechno je v pohodě!“ zvolala jsem zoufale, když Mabel zajela: „Žavolej šanitku!“

„Co jste to říkal?“

„Že nestojí o začínající scenáristku-potížistku. Musíte se jim prostě snažit vyjít vstříc.“

„Jasně, jasně, takže hlavně neprudit.“

„Přesně tak,“ ujistil mě Brian.

„Můj bláška umže!“ štkala Mabel.

„Ehm, je všechno...“

„Ne, fajn, super, v pondělí ve dvanáct,“ vyhrkla jsem, když Mabel vykřikla: „Žabila šem blášku!“

„Óká,“ opáčil Brian nervózním hlasem. „Řeknu Lauře, ať vám pinkne mejlem podrobnosti.“

18.00 Jakmile rozruch utichl, miniaturní škrábaneček na Billyho koleni překryla náplast se Supermanem, Mabel přistály černé puntíky v motivačním kalendáři a po boloňských špagetách se jen zaprášilo, začalo se mi hlavou tak jako tonoucím, akorát že v mnohem optimističtějších barvách, honit hned několik věcí najednou. Co si mám na tu schůzku obléct a získám Oscara za nejlepší původní scénář? Nekončí náhodou Mabel v pondělí dřív a jak vyzvednu děti? Co si obléknu na předávání Oscarů a mám se v Greenlight Productions přiznat, že má Billy vši?

20.00 *Počet nalezených vši (ve všech stadiích): 9, počet všech dospělců: 2, počet hnid: 7 (velmi dobře)*

Právě jsem vykoukala a od všivila děti, z čehož se nakonec vyklubala báječná zábava. Billymu jsem ve vlasech našla dvě dospělé vši a za ušima sedm hnid – dvě za jedním a sbírku pěti za druhým. Je tak uspokojivé, když vám na bílém všiváčku zůstanou ty mrňavé černé tečky. Mabel mrzelo, že žádnou nemá, ale když jsem jí dovolila, aby od všivila i mě a zjistila, že taky žádné nemám, potěšilo ji to. Billy máchal hřebenem a chvástal se: „Mám jich sedm!“, ale když se Mabel rozplakala, roztomile jí tři přenechal a dal do vlasů, což znamenalo, že jsem ji musela od všivit nanovo.

21.15 Děti už spí. Dmu se pýchou kvůli té schůzce. Znovu je ze mě profesionální žena, čeká mě schůzka! Vezmu si na sebe modré hedvábné šaty a navzdory opovržlivému postoji pitomého pana Wallakera ke kadeřníkům si nechám vyfoukat vlasy. I navzdory hlodavému pocitu, že častým foukáním vlasů se ženy proměňují v muže osmnáctého (nebo sedmnáctého?) století, kteří se na veřejnosti nikdy neobjevili bez napudrované paruky.

21.17 Ale není tak trochu nemorální nechat si vyfoukat vlasy, když bych mohla mít na hlavě přehlédnuté hnidy v samém počátku sedmidenního životního cyklu?

21.25 Ano. Je to nemorální. Možná že by si Mabel s Billym neměli načas chodit hrát ke kamarádům.

21.30 Taky mám pocit, že bych se měla Roxsterovi k těm vším přiznat, protože lži nadělají ve vztahu paseku. Ale možná že v tomto případě jsou lepší lži než vši.

21.35 Zdá se, že vši v člověku probouzejí nepravděpodobné množství moderních morálních dilemat.

21.40 Pff! Právě jsem prolezla celý šatník (tj. rotoped zavalený hromadou oblečení) plus aktuálně nošené kousky, a nemůžu najít tmavěmodré hedvábné šaty. Nemám v čem jít. Nemám co na sebe. Jak je možné, že mám skříň narvanou tolika věcmi, a když o něco jde, můžu si na sebe ve skutečnosti vzít jedině ty tmavěmodré hedvábné šaty?

Rozhodla jsem se, že místo abych se v budoucnu ládovala strouhaným sýrem a nalávala se vínem, v klidu proberu šatník, a to, co jsem na sobě neměla rok, věnuju potřebným a všechno ostatní vytrídím do vzájemně kombinovatelného „základu šatníku“, aby se z oblékání stalo příjemné potěšení namísto hysterické honičky. A pak si půjdu na dvacet minut zajezdit na rotopedu. Protože rotoped samo-

zřejmě není šatní skříň, ale stacionární kolo primárně určené ke cvičení.

21.45 Ale možná že na tom, že člověk stále dokola nosí jedny a ty samé tmavěmodré hedvábné šaty, na způsob Dalajlámy a jeho purpurového roucha, není nic špatného. Jen kdybych je tak našla. Dalajláma má rouch patrně několik nebo má k dispozici čistírnu. Rozhodně je nenechává ležet na dně šatní skříně plné věcí, které si nakoupil v Topshopu, Oasis, ASOSu, Zaře atd. a které nenosí.

21.46 Nebo na rotopedu.

21.50 Skočila jsem se podívat na děti. Mabel spinkala s vlásky jako obvykle rozhozenými přes obličej a vypadala, jako by měla hlavu obráceně. V náručí tiskla svou panenku Slintů. S Billym si myslíme, že pomotala jména čarodějnice Slívy s pejskem Puntou, ale Mabel to jméno připadá dokonale.

Vlepila jsem Billymu pusu na horkou tvářičku, byl zachumláný pod peřinou s Mariem, Horsiem a Pufflíkem Jedničkou a Dvojkou, načež Mabel zvedla hlavu a zamumlala: „To máme ale klášené počasí,“ a svalila se zpátky.

Pozorovala jsem je, hladila po hladkých tvářičkách, naslouchala jejich ufuněnému dechu – a pak se mi do hlavy bez varování vkradlo „Kéž by...“ Vzedmula se ve mně temnota – „Kéž by...“ – a vzpomínky a smutek mě smetly jako tsunami.

22.00 Rychle jsem seběhla zpátky do kuchyně. Tam to bylo ještě horší: všude ticho, pusto, prázdno. „Kéž by...“ Přestaň. Tohle si nemůžeš dovolit. Postav na čaj. Nesmíš se dostat na temnou stranu.

22.01 Někdo zvoní! Díky bohu! Kdo to jen v tuhle noční hodinu může být?

VŠICHNI CITOVÍ VYDĚŘAČI

Čtvrtek, 18. dubna 2013 (pokračování)

22.45 Tom a Jude, oba totálně našrot, vpadli s klopýtáním a hihňáním do haly.

„Můžeme si půjčit tvůj nořas? Byli jsme v Dirty Burgeru a...“

„Zkouším se na iPhonu připojit na seznamku Projednokviti.com, ale nepodařilo se nám stáhnout z Googlu fotku, takže...“ Jude odklápala na vysokých podpatcích a v kostýmku dolů do kuchyně a Tom – pořád snědý, vypracovaný, hezký a báječně přihřátý – mě přehnaně políbil.

„Mlask! Bridget! Tys ale zhubla!“

(Tohle mi v uplynulých patnácti letech říká pokaždé, když mě vidí, dokonce i když jsem byla v devátém měsíci těhotenství.)

„Hele, máš vajno?“ houkla Jude zdola z kuchyně.

Ukázalo se, že Jude – jež dnes prakticky řídí londýnskou City, ale nepřestává svou lásku k horské dráze ve světě financí promítat do milostného života – včera zachytil na jedné internetové seznamce její příšerný bývalý manžel, Bídák Richard.

„Ano,“ oznámil Tom, zatímco jsme klopýtali dolů za Jude. „Bídáček citovej vyděrač Richard, přestože s touhle báječnou ženou STO let oral, citově ji vydíral kvůli své fóbii ze závazků, vzal si ji a po deseti měsících ji opustil, měl tu DRZOST pohoršovat se nad tím, že je na Projednokviti... najdi to, Jude... dělej...“

Jude si zmateně hrála s mobilem. „Nemůžu to najít. Do prdele, smazal to. Dá se vymazat vlastní zpráva, když už ji...“

„Á, dej mi to, kotě. No nic, jde o to, že Bídák Richard jí poslal urážlivou zprávu, pak ji ZABLOKOVAL, takže...“ Tom se rozesmál. „Takže...“

„Chceme na Projednokviti vytvořit profil fiktivní ženské,“ dořekla Jude.

„Spíš na Projednohocuraka,“ odfrkl si Tom.

„Spíš by se to mělo jmenovat *Pro všechny citový vyděrače*, a pak ho prostřednictvím té vymyšlené holky budeme mučit,“ prohlásila Jude.

Všichni jsme se vmáčkli na pohovku a Jude s Tomem začali na Google Images procházet fotky pětadvacetiletých blondýn a pokoušeli se je stáhnout na stránku té seznamky, a při tom bezstarostně vyplňovali otázky v profilu. Na okamžik jsem zatoužila, aby tu byla i Shazzer se svými feministickými kecý, a nebyla až někde v Silicon Valley jako dotcomové eso i s dotcomovým manželem, jehož si po dlouhých letech feminismu nečekaně našla.

„Co ráda čte?“ zeptal se Tom.

„Napiš ‚Fakt tě to zajímá?‘“ navrhla Jude. „Chlapi milujou mrchy, nezapomeň!“

„Nebo ‚Knihy? Co to je?‘“ doporučila jsem, ale potom jsem si na něco vzpomněla. „Počkat! Není to náhodou zcela proti pravidlům správného randění? Číslo 4? Používej věrohodné, rozumné argumenty?“

„Jasně! Je to ŠÍLENĚ špatný a nezdravý,“ opáčil Tom, dnes už aprobovaný psycholog s bohatými zkušenostmi, „ale u citovejch vyděračů se to nepočítá.“

Samou úlevou, že mě zachránili před tsunami temnoty, jsem se vrhla do tvorby odplaty ve formě fiktivní dívky na Projednokviti a málem jsem zapomněla na svou novinu. „Greenlight Productions natočí můj scénář,“ vyhrkla jsem zničehonic vzrušeně.

Zůstali na mě ohromeně zírat, pak následoval výslech a po něm nespoutaný jásos.

„Ty jedeš, holka! Koloušek, scénář, konečně ti všechno vychází,“ pochválila mě Jude, než jsem je vystrčila ze dveří, abych se mohla vyspat.

Když Jude vyklopýtala na ulici, Tom zaváhal a úzkostlivě se na mě díval. „Jsi v poho?“

„Ano,“ odpověděla jsem, „myslím, že jo, jen...“

„Dávej si pozor, holka,“ pronesl najednou zcela střízlivým profesionálním tónem. „Až začne kolotoč schůzek a termínů, budeš toho mít nad hlavu.“

„Já vím, ale sám jsi mi říkal, že bych měla začít znovu pracovat a psát a –“

„Ano. Ale budeš potřebovat trochu víc helfnout s dětma. Žiješ totiž tak trochu v bublině. Je prima, jaks to všechno zvládla, ale uvnitř jsi pořád ještě zranitelná a –“

„Tome!“ zavolala Jude, klopýtajíc k taxíku, který zahlédla na hlavní silnici.

„Víš, kde nás v případě potřeby najdeš,“ dodal Tom. „Kdykoliv, ve dne v noci.“

22.50 S pomyšlením na „věrohodné, rozumné argumenty“ jsem se rozhodla zavolat Roxsterovi a říct mu o těch vších.

22.51 I když už je asi trochu pozdě.

22.52 Krom toho neohlášená změna komunikace s Roxsterem z esemeskování na telefonování by vypadala příliš dramaticky: propůjčovalo by to celé té všivé záležitosti nežádoucí váhu a význam. Raději mu napíšu.

Roxstere?

Kratičká prodleva.

Ano, Jonesey?

Vis, jak sem psala, ze mam dnes vecer praci?

Ano, Jonesey?

Duvod byl jinej.

Ja vim, Jonesey. Neumis lhat ani v SMS. Mas snad nekoho mladsiho?

Ne, ale je to stejne trapny. Souvisi to s tvoji laskou k prirode a hlavne hmyzu.

Stenice?

Prihoriva...

Spontanni vykrik, zacne se hystericky skrabat na hlave. Snad ne... vsi!!!

Muzes mi, prosim, odpustit atd.?

Nastala kratická pauza, pak pípla příchozí esemeska.

Mam se zastavit? Sem v Camdenu.

Odpověděla jsem mu, že jsem ohromená jeho ochotou a dvorností.

Ano, ale nevadi ti ty vsi?

Ne. Vygooglil sem si je a jsou alergicky na testosteron.

UMĚNÍ KONCENTRACE

Pátek, 19. dubna 2013

60,8 kg, 3842 kcal (bída), kolikrát jsem Roxstera prohlédla kvůli vším: 3x, počet vší nalezených na Roxsterovi: 0, počet hmyzích dospělců nalezených v Roxsterově jídle: 27, počet hmyzích dospělců nalezených v hmyzem zamořeném domě: 85 (bída), počet SMS poslaných Roxsterovi: 2, počet SMS od Roxstera: 0, počet zpráv ze společného rodičovského e-mailu: 36, počet minut strávených kontrolou e-mailů: 62, čas strávený posedlostí Roxsterem: 360 min., čas strávený rozhodváním, jestli se mám začít připravovat na pracovní schůzku: 20 min., čas strávený přípravou na pracovní schůzku: 0 min.

10.30 Fajn. Konečně se pustím do přípravy prezentace svého scénáře, což je moderní adaptace slavné norské tragédie *Heda Gabblerová* od Antona Pavloviče Čechova, akorát zasazené do Queen's Parku. Podrobila jsem tu hru analýze v diplomce na Bangorské univerzitě, bohužel s výsledným hodnocením *dobrý*. Ale možná že všechno zlé je k něčemu dobré!

10.32 Je nezbytně nutné, abych se soustředila.

11.00 Právě jsem si uvařila kafe a dojedla zbytky po dětech od snídaně, načež jsem se zasnila a začala si vybavovat Roxsterovu včerejší návštěvu: objevil se 23.15 a v džínách a tmavém svetru vypadal báječně; měl jiskru v oku, široký úsměv na rtech, v rukou pastýřský koláč z Waitrose, dvě plechovky pečených fazolí a zázvorový chlebiček.

Mmmm. Ten jeho výraz v obličejí, když se na mě dívá, to strniště na té překrásné čelisti, nepatrná mezírka mezi předními zuby, která je vidět jen při pohledu zespodu, ta svalnatá nahá ramena. Uprostřed noci jsem procitla a ucítila, jak mě Roxster zlehka líbá na ramię, na krk, na tvář, na rty a na stehně jsem cítila jeho erekci. Bože, je tak krásnej a tak skvěle líbá a tak báječně... Mmm, mmm. Fajn, musím začít promýšlet feministická, pre- a antifeministická, témata v... Bože! Je to tak lahodné, dělá mi to takovou radost, jako bych byla v bublině štěstí. Fajn, musím pohnout s prací.

11.15 Z ničeho nic jsem vyprskla smíchy, když jsem si vzpomněla na nabubřelý rozhovor, který jsme včera v noci vedli při sexu.

„Ó, ó, ó, tobě tak stojí.“

„Protože tě chci, bejby.“

„Ale *tak* moc...“

„To kvůli tobě mi stojí, bejby.“

Načež jsem se z nějakého důvodu nechala unést a vyrazila jsem ze sebe: „Mně z tebe taky **STOJÍ**.“

„Cože?“ opáčil Roxster a vyprskl smíchy. Oba jsme dostali záchvat smíchu, a tak jsme museli začít úplně od začátku.

Roxster byl jako obvykle dobře naložený a podle všeho si z těch vši nic nedělal, i když jsme se shodli, že za účelem zodpovědného sexu musíme nejprve jeden druhého odvšivit. Roxster při pročesávání vtipkoval, dělal, že našel veš a hned ji snědl, zatímco mě přerušovaně líbal zezadu na krk. Když byla řada na mně, nechtěla jsem zbytečně upozorňovat na svůj věk a nasazovat si čtecí brýle, a tak jsem mu nakonec pečlivě pročesávala báječně husté vlasy a neviděla ani ň. Roxster byl naštěstí tak nažhavený mít to z krku a přesunout se do ložnice, že si mojí slepoty vůbec nevšiml. A nejspíš o nic nešlo díky jeho testosteronu. Přece není normální, že když chcete odvšivit kolouška, nenasadíte si z pouhé marnivosti čtecí brýle?

11.45 Fajn. Můj scénář! Víte, *Heda Gabblerová* je pro moderní ženy skutečně velice aktuální, neboť pojednává o tom, jak je nebezpečné, když se žena snaží využívat muže. Proč mi ještě Roxster nenapsal? Doufám, že to není kvůli těm hmyzákům.

Mimoriádně jsme se dnes mohli s Roxsterem spolu nasnídat, protože děti vezla do školy chůva Chloe. Pracuje pro mě od chvíle, co se to stalo, a je jako vylepšená verze mého já: mladší, hubenější, vyšší, milejší, líp to s dětmi umí a má věkově odpovídajícího životního partnera, který se jmenuje Graham. Nicméně v této fázi považuji za vhodnější, aby se Roxster nepotkal ani s Chloe, ani s dětmi, a tak dokud neodjedou do školy, zůstává zavřený v ložnici.

Roxster se spokojeně pouštěl do své první misky müsli, když vyprskl sousto na stůl. Na něco takového jsem pochopitelně zvyklá, i když ne zrovna u něho. Pak mi ukázal obsah misky. Vločky se hemžily mrňavým hmyzem, který sebou mlátil a topil se v mléce.

„To jsou vši?“ zděsila jsem se.

„Ne,“ odvětil zlověstně, „nosatci.“

Žel zareagovala jsem tím, že jsem se rozvihňala.

„Umíš si vůbec představit, jaké to je dát si do pusy lžíci hmyzu?“ zeptal se. „Mohl jsem umřít. Ba co víc, oni taky.“

Pak, zrovna když vysypával obsah misky do příslušné recyklační nádoby, vykřikl: „Mravenci!“ Od dveří do suterénu až k odpadkovému koši na biologický odpad se táhla úhledná řada mravenců. Když se pokusil odhrnout závěs, aby se jich zbavil, vylétlo z něj nepoččetně hejno molů.

„Uáá! Tady to vypadá jako po devíti ranách egyptských,“ ulevil si.

A přestože se zasmál a vlepil mi na chodbě velice sexy pusy, ani slovem se nezmínil o nadcházejícím víkendu a já mám takový pocit, že jsem šlápla vedle – tedy že jsem urazila všechny jeho tři lásky najednou: hmyz, jídlo a recyklaci.

Poledne. Grr! Už je poledne, a ještě nemám připravené nic ze svých myšlenek.

12.05 Roxster pořád nenapsal. Neměla bych mu napsat? Jasně že v příručkách stojí, že po koitu by měl jako první napsat muž dámě, ale možná že když je do věci zapletená invaze hmyzu, veškerá společenská etiketa jde k šípku.

12.10 Fajn. *Heda Gabblerová.*

12.15 Právě jsem napsala: *Moc se omlouvám za tech devet ran egyptských i za ten smích. Pred pristi navstevou necham cely dum a jeho obyvatele vydezinfikovat kourem. Jsi v poho?*

12.20 Fajn. Výborně. *Heda Gabblerová.* Roxster ještě neodpověděl.

12.30 Roxster pořád neodpověděl. Tohle mu není podobné. Možná zkontroluju e-maily. Někdy přeskakuje z jednoho elektronického média do druhého, jen aby si honil triko.

Příchozí pošta je zahlcená nejen reklamními sděleními z Ocada, ASOSu, Snappy Snaps, Cotswold Holiday Cottages, odkazy na zábavné klipy na YouTube, nabídkami mexické viagry – s výjimkou

termínu konání párty Vyrob si svého medvídku u Cosmaťat –, ale také záplavou hromadných mejlů kvůli Attikovým ztraceným botám.

Odesílatel: **Nicolette Martinezová**

Předmět: **Attikovy boty**

Atticus přišel domů s Luigiho botou na jedné noze a na druhé také s cizí botou, která však není označená. Ocenila bych vrácení obou, jasně označených Attikových bot.

12.35 Ze solidarity a taky abych si trochu orazila od práce, jsem se rozhodla zapojit do skupinové výměny zpráv.

Odesílatel: **Bridget Billyho máma**

Předmět: **Re: Attikovy boty**

Aby bylo jasno – Atticus a Luigi se každý vrátili domů z plavání jen s jednou botou?

12.40 Chi chi, vyprovokovala jsem lavinu legračních hromadných zpráv: vtípy o dětech vracejících se domů bez kalhot, kalhotek atd.

Odesílatel: **Bridget Billyho máma**

Předmět: **Billyho ucho**

Včera večer se Billy vrátil z fotbalového tréninku bez jednoho ucha. Nemá náhodou někdo Billyho druhé ucho? Bylo VIDITELNĚ označené a já bych ocenila jeho bezodkladné vrácení.

12.45 Hi hi hi.

Odesílatel: **Nicolette Martinezová**

Předmět: **Re: Billyho ucho**

Někteří rodiče si očividně myslí, že to, že se chlapci mají starat o svoje věci a rodiče jim je mají jasně označovat,

je důvod k pobavení. Ve skutečnosti je to důležité pro rozvoj jejich samostatnosti. Možná že kdyby se ztratily boty vašim dětem, dívali byste se na celou věc jinak.

12.50 Ale ne, ale ne. Urazila jsem Matku třídy a nejspíš vyděsila i všechny ostatní. Okamžitě rozešlu hromadnou omluvu.

Odesílatel: **Bridget Billyho máma**

Předmět: **Attikovy boty, Billyho uši atd.**

Omlouvám se, Nicorette. Pokoušela jsem se psát a z nudy jsem si jen tak zavtipkovala. Jsem zlobivá holka.

12.55 Grrr!

Odesílatel: **Nicolette Martinezová**

Předmět: **Bridget Jonesová**

Bridget – ta záměna hlásky v mém jméně bylo snad pouhé přepsání. Myslím, že všichni dobře víme, že bojujete – neúspěšně – se závislostí na nikotinu. Pokud to bylo úmyslné, je to bolestivé a hrubé. Možná bychom to měli probrat s vedoucí školní družiny.

NicoLette

Do prdele! Nazvala jsem ji Nicorette! Hele. Přestaň se v tom dál štourat. Nechej to být a soustřeď se!

13.47 Tohle je směšné! Mám prostě NAPROSTEJ blok.

13.48 Všechny matky z Billyho třídy mě teď nenávidí a Roxster furt neodpověděl.

13.52 Zhroucená na kuchyňském stole.

13.53 Tak hele. Žádný přechod na temnou stranu se nekoná. Každou chvíli tu bude posluhovačka Grazina a takhle mě nemůže vidět. Nechám jí vzkaz ve věci hmyzí invaze a skočím si do Starbucks.

14.16 Jsem ve Starbucks a dávám si panini se šunkou a sýrem. Fajn.

15.16 Kavárnu zaplavily početné hordy nóbl matek s kočárky a hlasitě se vykecávají o manželech.

15.17 Je tu děsně kravál. Nesnáším, když někdo řve v kavárně do mobilu – jé, telefon, možná Roxster!

15.30 Volala Jude, zjevně z nějaké schůze. „Bridget,“ šeptala tajně-kářsky.

„Bídák Richard je z Isabelly úplně hotovej.“

„Kdo je Isabella?“ přeptala jsem se šeptem.

„Ta holka, kterou jsme vymysleli na Projednokviti. Bídák Richard si s ní na zítřek domluvil schůzku.“

„Ale ona přece neexistuje.“

„Správně. Jsem to já. Domluvil si schůzku se mnou, chci říct s ní, v tom gay klubu Shadow Lounge, ale ona se na něho vykašle.“

„Paráda,“ hlesla jsem, načež Jude panovačně zahlásila: „Prostě zrušte platbu ve výši dvou milionů jenů na sto pětadvaceti a počekejte na výši čtvrtletních zisků.“ A šeptem dodala: „A zároveň mám – tedy skutečná já – pouhé dva bloky odtud v hotelu Soho schůzku s tím chlápkem, se kterým jsem se seznámila na seznamce Singldoktori.“

„Bezva,“ vyhrkla jsem zmateně.

„To teda jo, vid’? Takzatímseměj.“

Doufám, že z toho týpka ze Singldoktori se nevyklube nějaký výmysl Bídáka Richarda.

15.40 Roxster mi ještě pořád neodepsal. Nedokážu se soustředit. Jdu domů.

16.00 Po příchodu domů mě uhodil do nosu úděsně štíplavý stařecký puch. Grazina se snaživě řídila instrukcemi, které jsem jí načmárala, a vyházela všechno jídlo, vycídila a vystříkala celý dům do poslední místo a do všech možných děr a otvorů v podlahách, ve zdech, dveřích a nábytku nastrkala kuličky proti molům. Bude trvat celý víkend, možná zbytek života, než je všechny najdu a vyhážu. Tohle

by rozhodně žádný mol, natož koloušek nepřežil. Což je však patrně nepodstatné, protože POŘÁD ŽÁDNÁ ESEMESKA.

16.15 Grrr! Ozývají se rány, třískot a hlasy, jak se všichni vracejí domů. Je pátek večer, Chloe brzy odejde a já nemám připravenou ani jednu myšlenku.

16.16 Jak je možné, že Roxster neodpověděl? I když moje poslední esemeska končila otazníkem. Nebo nekončila? Raději ji ještě jednou zkontroluju.

Moc se omlouvam za tech devet ran egyptskych i ten smich. Pred pristi navstevou necham cely dum a jeho obyvatele vydezinfikovat kourem. Jsi v poho?

Leknutím jsem se zapotácela. Nebyla v tom pouhá otázka, zakončení textu otazníkem, ale nesporně troufalá domněnka, že Roxstera ještě uvidím.

18.00 Sešla jsem dolů, snažila jsem se před Billym a Mabel (kteří byli vzhledem k tomu, že prakticky začal víkend, zcela zabraní do strategické počítačové hry *Plants vs. Zombies*, respektive do *Čivavy z Beverly Hills 2*) zamaskovat, že mám na krajíčku, a při tom jsem ohřívala boloňské špagety (nebo spíš sýrové špagety bez špaget, protože Grazina všechny těstoviny zlikvidovala). Když jsem po večeři ládovala nádobí do myčky, něco se ve mně hnulo a poslala jsem Roxsterovi falešně radostnou esemesku: *A je tu vikeeeend!*

Pak se dostavil záchvat utrpení tak zlý, že jsem musela Billyho nechat dál vraždit zombíky rostlinkami a Mabel se posedmé v řadě dívat na *Čivavu z Beverly Hills 2*, jen aby si ničeho nevšimli. Bylo mi jasné, že jde o nezodpovědný přístup líného rodiče, ale usoudila jsem, že je to lepší než citová újma vzniklá povědomím, že se jejich matka hroutí kvůli někomu věkově bližšímu – Grrr! Skutečně je Roxster věkově blíž Mabel než mně? Ne, ale v Billyho případě by to

nemuselo být od věci. Ach bože. Na co jen myslím? Není divu, že přestal esemeskovat.

21.15 Furt nic. Konečně jsem schopná snést se volným pádem do studny utrpení, nejistoty, citové pustiny atd. Když chodíte s mladším mužem, připadá vám, že jste zázračně otočily běh času. Když nás při tom někdy – na židličce v koupelně – zahlédnu v zrcadle, nemůžu uvěřit, že to s Roxsterem jsem já, ve svém věku. A teď, když je to pryč, splaskla jsem jako bublina. Že by mi to celé sloužilo jen k potlačení existenciální tísně ze stárnutí a strachu, že možná dostanu mrtvici? Co se potom stane s Billym a Mabel?

Když byli ještě úplně malí, bývalo to horší. Žila jsem v neustálé hrůze z toho, že z ničeho nic v noci umřu nebo sletím ze schodů a nikdo nepřijde a oni zůstanou sami a nakonec mě snědí. Ale jak správně podotkla Jude: „Je to lepší než umřít sama a být ohlodaná od vlčáka.“

21.30 Nesmím zapomenout, co se praví v *Zenu a umění lásky*: když přijde, uvítáme ho, když odejde, necháme ho jít. Mimoto, když studenti zenu sedí na polštáři, setkávají se se *samotou*, což je něco jiného než *osamělost*. Samota je *pomíjivý* způsob, jakým lidé, které milujeme, vstupují do našich životů a zase odcházejí, což je součástí života, nebo možná že to je spíš *osamělost*, a samota znamená... Furt žádná esemeska.

23.00 Nemůžu usnout.

23.15 Ach, Marku. Marku. Já vím, že jsem vyšílovala – „Zavolá, nezavolá?“ – ještě před svatbou, když jsme spolu chodili. Ale i tehdy to bylo jiné. Tak dobře jsem ho znala, znala jsem ho od chvíle, co jsem u nich doma lítala po zahradě s holým zadkem.

Vždycky si se mnou ve spánku povídal. V takových chvílích jsem dokázala poznat, co opravdu cítí.

„Marku?“ Ta snědá, hezká tvář spící na polštáři. „Nejsi roztomilý?“

Vzdychal ze spaní, tvářil se smutně, stydlivě vrtěl hlavou.

„Má tě maminka moc ráda?“

Načež se zatvářil velice smutně, snažil se ze spaní odpovědět „ne“. Mark Darcy, ten velký, mocný právník přes lidská práva, ale uvnitř ublížený chlapeček, kterého v sedmi letech poslali do internátní školy.

„Miluju tě?“ ptala jsem se. A on se ve spánku šťastně usmál, pyšně přikývl, přitáhl si mě k sobě, stulil si mě do klubička pod paží.

Znali jsme se jako svoje boty, od A až do Z, Mark byl džentlmen a já jsem mu ve všem bezmezně věřila a vydávala se z bezpečí našeho domova ven do světa. Bylo to, jako bych prozkoumávala strašidelný podmořský oceánský svět z bezpečí naší malé ponorky. A teď... všechno mě děsí a nic už nebude bezpečné.

23.55 Co to dělám? Co to dělám? Proč jsem s tím vůbec začínala? Proč jsem prostě nezůstala jak dřív? Smutná, osamělá, bez práce, bez sexu, ale aspoň matka, a navíc věrná otci svých... věrná otci svých dětí.

TEMNÁ NOC

Pátek, 19. dubna 2013 (pokračování)

Pět let. Vážně už je to pět let? Na začátku šlo hlavně o to ten strašný den přežít. Mabel byla naštěstí ještě malinká a neměla z toho rozum, ale, ach, ty náhlé záblesky vzpomínek, když Billy pobíhal po domě a křičel: „Ztratil jsem tatínka!“ Když se Jeremy s Magdou s tragickými výrazy v obličejích objevili ve dveřích, za nimi nějaký policista. Bezděčně jsem vyrazila k dětem, v hrůze jsem je k sobě přitiskla. „Co se stalo, maminko? Co se děje?“ V obývacím pokoji byli vládní úředníci, někdo náhodou zapnul televizní zprávy, na obrazovce se objevila Markova tvář s titulkem:

Vzpomínky jsou rozmazané. Přátelé, rodina, všichni mě obklopili jako lůno, o všechno se postarali Markovi přátelé-právníci, závěť, dědická daň, neuvěřitelné, jako nějaký film, který jednou skončí. Ty sny, ve kterých pořád Mark vystupoval. Ta rána, když jsem v pět ráno procitla, všechno zlé odplavil spánek a na zlomek vteřiny jsem si myslela, že je všechno při starém, a pak jsem si vzpomněla. Byla jsem zdrcená bolestí, jako kdyby mě k posteli připíchl obrovský kůl, projel mi srdcem, nemohla jsem se pohnout, abych tu bolest nerozjitřila a nešířila se dál, s vědomím, že děti za půl hodiny vstanou a já budu muset fungovat: plíny, lahvičky, budu se snažit předstírat, že je to v pohodě, nebo aspoň zachovat zdání normálnosti, než přijde pomoc a budu moct zapadnout do koupelny, vybrečet se, pak se trochu šmrncnout líčidly a znovu zvednout hlavu.

Když máte jednu děti, tak se prostě nemůžete složit, musíte fungovat dál. Dál bojovat. Týmy odborných poradců a terapeutů na úmrtí v rodině mi pomohly nejprve s Billym, pak i s Mabel: „pravda o smrti v přijatelné formě“, „upřímnost“, „mluvit, mluvit, mluvit“, „žádné tajnosti“, „bezpečná základna“, ze které se s tím dá vypořádat. Jenže pro tu *soidisant* „bezpečnou základnu“ – tj. (zkuste se nesmát) pro mě – to bylo jiné.

Z těch sezení si pamatuju hlavně konečný výsledek: „Dá se to přežít?“ Neměla jsem na výběr. Bylo třeba zapudit všechny ty myšlenky, které se vám hromadí v hlavě – naše poslední společné chvíle, dotek Markova obleku na mojí kůži, já v noční košili, nic netušící poslední polibek na rozloučenou, snaha vybavit si výraz v jeho očích, zvonění domovního zvonku, ty tváře u dveří, ty myšlenky, „nikdy by mě...“, „kéž by...“. Starostlivě zorganizovaný proces truchlení dozorovaný odborníky s laskavými hlasy a soucitnými převrácenými úsměvy nebyl tolik prospěšný jako to, že jsem musela zvládnout vyměnit plenku a současně s tím ohrát v mikrovlnce rybí prsty. Udržet se nad

vodou, byť ne se vztyčenou hlavou, bylo podle mě devadesát procent úspěchu. Mark se dávno o všechno postaral: finanční detaily, pojistky. Z velkého domu plného vzpomínek v Holland Parku jsme se přestěhovali do malého domku v Chalk Farm na severozápadě Londýna. Školné, domácnost, účty, příjmy, o všechny praktické záležitosti bylo dokonale postaráno; nemusela jsem jít hned do práce, stačilo se postarat o Mabel a Billyho – mou zmenšeninu Marka – to jediné, co mi po něm zůstalo a drželo naživu i mě. Matka, vdova, hezky jedno po druhém. Ale uvnitř jsem byla prázdná, zdrcená, už jsem to nebyla já.

Jenže uplynuly čtyři roky, a moji přátelé mi to nehodlali dál tole-
rovat.

ČÁST PRVNÍ:
ZNOVUZROZENÁ PANNA

Před rokem...

Toto jsou úryvky z loňského deníku. Začínají přesně před rokem, čtyři roky poté, co Mark umřel, a jasně ukazují, jak jsem se do těch současných zmatků dostala.

DENÍK 2012

Čtvrtek, 19. dubna 2012

79,2 kg, 4 skleničky alkoholu (prima), 2822 kcal (ale je lepší sníst něco pořádného v klubu než kusy starého sýra a rybí prsty doma), možnost, že ještě někdy budu sexovat nebo po tom zatoužím: 0.

„Potřebuje si zašukat,“ pronesla Talitha rázně, zatímco usrkávala vodu s martini a zlověstně se v klubu Shoreditch House poohlížela po vhodných kandidátech.

Byl to jeden z našich jakžtakž pravidelných večerů, kdy jsem se nechávala na naléhání Talithy, Toma a Jude „vytáhnout do společnosti“, něco jako když vezmete babičku k moři.

„Moje řeč,“ souhlasil Tom. „Už jsem vám říkal, že jsem na Pokojena-poslednichvili.com sehnal apartmá v hotelu Chedi v Čiang Mai jen za dvě stě babek za noc? Na Expedii sice bylo k dispozici základní apartmá za 179, ale nemělo terasu.“

Tom byl ve zralém věku stále posedlejší dovolenými v butikových hotelích a životní styl – svůj i náš – se pokoušel co nejvíc sladit s blokem Gwyneth Paltrowové.

„Sklapni, Tome,“ zamumlala Jude a zvedla oči od svého iPhoneu, na němž se věnovala seznamce Singldoktori. „Tohle je vážné. Musíme něco udělat. Vždyť se z ní stala znovuzrozená panna.“

„Vy tomu nerozumíte,“ namítna jsem. „To je naprosto vyloučené. Nikoho jiného nechci. A stejně, i kdybych chtěla, což nechci, jsem v posteli nepoužitelná, naprosto asexuální a už nikdy, prostě nikdy se nemůžu nikomu líbit.“

Zadívala jsem se na svoje břicho, které mi vystupovalo pod černým topem. Byla to pravda. Stala se ze mě znovuzrozená panna. S moderním světem je potíž v tom, že sex a sexualita vás v jednom kuse bombardují ze všech stran – billboard s rukou na zadku, dvojice muchlající se na pláži v reklamě na sandály, skutečné dvojice propletené v parku, kondomy u pokladny v drogerii – celý báječný, kouzelný svět sexu, do něhož už nepatříte a nikdy patřit nebudete.

„Nehodlám to lámat přes koleno, k ovdovění a k postupné proměně ve starší dámu to prostě patří,“ prohlásila jsem melodramaticky v naději, že mě všichni budou okamžitě přesvědčovat, že jsem hotová Penelope Cruzová nebo Scarlett Johanssonová.

„Ale, drahoušku, nebuď tak podělaně směšná,“ opáčila Talitha a přivolávala číšníka kvůli dalšímu koktejlu. „Asi skutečně potřebuješ trochu shodit, skočit si na botox a udělat něco s těmi vlasy, ale...“

„Botox?“ ohradila jsem se pobouřeně.

„Ach bože,“ vyprskla Jude z ničeho nic. „Tohle není žádný doktor. Byl na seznamce Milujutanec. Je to ta samá fotka!“

„Třeba je to doktor a zároveň milovník tance a chce si to jen pojistit na všech frontách?“ snažila jsem se ji povzbudit.

„Sklapni, Jude,“ řekl Tom. „Seš naprosto zabředlá v bahně plném mlhavých kybernetických bytostí, z nichž většina ani neexistuje a které se libovolně vzájemně rajcují a zase odkopávají.“

„Botox tě může zabít,“ pronesla jsem zlověstně. „Co třeba botulismus? Přenáší se hovězím.“

„No a co? Lepší umřít po aplikaci botoxu než na samotu, protože budeš vráscitá jak indiánská babička.“

„Proboha svatého, sklapni, Talitho,“ okřikl ji Tom.

Najednou se mi znovu zastesklo po Shazzer a zatoužila jsem, aby tu byla i se svým: „Přestanete už kurva jeden druhému říkat, aby kurva zavřel hubu!“

„Ano, zavři zobák, Talitho,“ přidala se Jude. „Každý nechce vypadat jako nepodařená vosková figurína.“

„Drahoušku,“ opáčila Talitha a položila si ruku na čelo, „já nejsem NEPOVEDENÁ VOSKOVÁ FIGURÍNA. Ponecháme-li stranou truchlení, Bridget ztratila nebo, chcete-li, zašantročila povědomí o své sexualitě. A naší povinností je pomoci jí ho vzkřísit.“

A s pohozením svými bujnými, zářivými lokny se uvelebila na židli, zatímco my tři jsme na ni tiše zírali a ucucávali koktejly brčkem jako pětiletí prckové.

„Jestli nechceš vypadat na svůj věk,“ zahřímala Talitha znovu, „ze všeho nejdůležitější je změnit ‚směrové tabule‘. Musíš tělu vnutit myšlenku, že ve středním věku je třeba přestat ukládat tukové zásoby, že vrásky jsou naprosto zbytečné a krásný účes z lesklých, zářivých vlasů...“

„Odkoupených za pár šupů od zchudlých indických panen,“ skočil jí Tom do řeči.

„... bez ohledu na to, jaký je jejich původ a způsob připojení, jsou to pravé, co člověk potřebuje, aby obrátil chod času.“

„Talitho,“ užasla Jude, „vážně jsem tě zrovna slyšela vyslovit slova ‚střední‘ a ‚věk‘?“

„Stejně nemůžu,“ hlesla jsem.

„Poslyš. Tohle mě velice rmoutí,“ spustila Talitha. „Ženy našeho věku...“

„Tvého věku,“ zamumlala Jude.

„... si za to, že samy sebe označují za nepoužitelné a stále dokola melou o tom, že čtyři roky nebyly na rande, můžou samy. ‚Mizející žena‘ Germaine Greerové musí být brutálně zavražděna a zakopána. Žena musí kvůli sobě i kvůli svým vrstevnicím kolem sebe šířit záhadnou sebedůvěru a osobní kouzlo, změnit svou obchodní značku...“

„Jako Gwyneth Paltrowová,“ vyhrkl radostně Tom.

„Gwyneth Paltrowová není v ‚našem věku‘ a je vdaná,“ opravila ho Jude.

„Ne, no tak, nemůžu s nikým spát,“ ozřejmila jsem jim. „Nebylo by to fér vůči dětem. Pořád je kolem nich tolik práce a muži jsou nároční.“

Talitha si mě smutně přeměřila, moje tradiční černé kalhoty s pružným pasem a dlouhý top zahalující trosky mojí bývalé postavy. Svým způsobem ví, o čem mluví, protože za sebou má tři manželství a od doby, co ji znám, za sebou vleče nějakého toho naprosto otupělého muže.

„Žena má své potřeby,“ zabručela Talitha teatrálně. „K čemu je ubohým potomkům sexuálně frustrovaná matka, trpící nízkým sebevědomím? Jestli tě brzy někdo nepřefikne, doslova se uzavřeš. A co je důležitější, uvadneš. A zahořkneš.“

„Jenže,“ řekla jsem.

„Co?“

„Nebylo by to fér vůči Markovi.“

Na okamžik zavládlo ticho. Jako by všichni účastníci prima večírku dostali ledovou sprchu.

O něco později mě nametený Tom doprovodil na záchod; opíral se o zeď, protože sotva stál na nohou, zatímco jsem mávala rukama kolem designové vodovodní baterie a pokoušela se pustit vodu.

„Bridget,“ vyžbřepil, když jsem začala pod umyvadlem šmátrat po pedálech.

„Co?“ zvedla jsem k němu hlavu.

Tom znovu přepnul do profesionálního režimu.

„Mark by chtěl, aby sis někoho našla. Nechtěl by, abys přestala...“

„Já nepřestala,“ namítla jsem a s jistými obtížemi jsem se napřímila.

„Potřebuješ práci,“ pokračoval. „Potřebuješ mít život. A potřebuješ být s někým, kdo by tě miloval.“

„Já přece život mám,“ odsekla jsem rozmrzele. „A chlapa nepotřebuju, mám děti.“

„No, když už nic jiného, tak potřebuješ někoho, kdo by ti ukázal, jak se pouští voda.“ Natáhl se k čtyřhrannému sloupku s baterií, pootočil soklem a vytryskla voda. „Omrkni Goop,“ nadhodil a najednou z něj zase byl vtípný, prostořeký Tom. „Uvidíš, co si Gwyneth myslí o sexu a francouzské výchově!“

23.15 Právě jsem Chloe popřála dobrou noc.

„Promiň, že jdu trochu pozdě,“ zahuhňala jsem rozpačitě a snažila jsem se zakrýt mírnou opici.

„O pět minut?“ opáčila a vlídně nakrčila nos. „Jsem ráda, že ses trochu pobavila.“

23.45 V posteli. Výmluvně na sobě mám místo obvyklého pyžama s pejsky, které ladí s pyžámky dětí, jedinou matně sexy noční košilku, do které se ještě pořád vejdu. Najednou mě zaplavuje vlna naděje. Možná že Talitha má pravdu! Jestli uvadnu a zahořknu, co z toho děti budou mít? Stanou se z nich sebestřední, zhýčkaní frackové a ze mě bude negativní stará rašple, co se vrhá po sklence sherry a ječí: „PROČ NEMŮŽETE UDĚLAT TAKY NĚCO PRO MĚĚĚĚ?“

23.50 Možná že jen procházím dlouhým tmavým tunelem, na jehož konci mě bude čekat světlo. Třeba by mě mohl někdo milovat? Není důvod, proč bych si sem nemohla přivést chlapa. Mohla bych na dveře od ložnice zevnitř připevnit háček, aby nás děti nenačapaly při „tom“, a tak vytvořit dospělý, smyslný svět... grrr! Mabel vykřikla.

23.52 Vrazila jsem do dětského pokoje, zrovna když se na spodní palandě posadila rozčepýřená postavička a rychle, jako vždycky, když se v noci nečekaně vzbudí, se předklonila, takže vypadala jako plochý balík. Mabel se znovu zpříma posadila, podívala se na svoje pokakané pyžámko, otevřela pusu a vyblinkala se.

23.53 Odnesla jsem ji do vany a sundala jí pyžámko. Měla jsem co dělat, aby se mi nezvedl žaludek.

23.54 Osprchovala jsem ji a osušila, posadila ji na podlahu, odešla jsem pro čisté pyžamo a taky, abych vysvlékla špinavé a pokusila se vypátrat čisté povlečení.

Půlnoc. Výkřik z pokojíčku. S hromadou pokakaného povlečení v náručí jsem se odklonila směr dětský pokoj, přičemž jsem zaslechla konkurenční křik z koupelny. Zvažovala jsem, že si dám skleničku. Okamžitě jsem si připomněla, že jsem zodpovědná matka, a ne žádná barová poběhlice.

0.01 Rozčileně jsem kmitala mezi pokojíčkem a koupelnou jako tóny ve fuze. Pláč v koupelně nabral na intenzitě. Vlétla jsem dovnitř v domnění, že Mabel polyká jednorázové holítko, jed či něco podobného,

ale místo toho jsem ji našla, jak s provinilým a současně vyděšeným výrazem kaká na podlahu.

Zalila mě k ní neuvěřitelná láska, a tak jsem ji zvedla do náruče. Průjem a zvratky už nebyly jen na prostěradle, koupelnové předložce, Mabel atd., ale i na matně sexy noční košilce.

0.07 S Mabel a hromadou průjmem potřísněných věcí v náručí jsem vešla do pokojíčku a našla Billyho venku z postele; celý hořel, měl rozčuchané vlasy a vzhlížel ke mně, jako bych byla dobrotivý Bůh a znala odpovědi na všechny otázky. Po celou dobu, co se dával jako ve *Vymítači d'ábla*, na mě upřeně zíral až na to, že hlava mu zůstávala v nehybné, mírně vysunutě poloze, a neotáčela se o tři sta šedesát stupňů.

0.08 Billy se právě pokakal. Při pohledu na jeho zaražený výraz mě zaplavila mohutná vlna lásky. Nakonec jsme všichni tři skončili v hromadném hippie objetí plném průjmu/zvratků, pokakaného povlečení, koupelnové předložky, pyžamek a matně sexy košilky.

0.10 Kéž by tu byl Mark. Z ničeho nic jsem si vybavila ten právnický župan, který večer nosíval a z něhož mu vykukovala chlupatá hrud', humorné poznámky na adresu zmatků s dětmi, jak si nás všechny bral na povel a pokoušel se nás zorganizovat, jako by šlo o nějakou přeshraniční situaci, než si uvědomil, jak je to celé absurdní, a nakonec jsme se tomu oba chechtali.

O všechny ty prchavé okamžiky přichází, napadlo mě. Uniká mu, jak jeho děti dospívají. Dokonce i tohle by byla legrace, a ne totální zmatek a hrůza. Jeden z nás by zůstal s dětmi a druhý by zaběhl pro čisté povlečení a převlékl by jim postele, pak bychom si všichni společně vlezli nahoru na palandu a řehtali se tomu... copak by z nich někdo jiný mohl mít takovou radost a mohl je milovat tak jako on, i když pokakají celý dům...?

0.15 „Mamí!“ Billy se s výkřikem probral. Situace byla nepochybně svízelná: všichni jsem byli umazaní od hovínek a zvratků, vyžděšení a zvedal se nám žaludek. Ideální by bylo obě děti oddělit od oblečení/tělesných tekutin, strčit je do vany a najít čisté povlečení. Ale co kdyby průjem/blinkání pokračovalo? Co pak? Voda by byla kontaminovaná a možná by hrozila i nákaza cholerou jako v otevřené stoce v uprchlickém táboře.

0.16 Dospěla jsem k provizornímu řešení: v koupelně jsem rozprostřela na podlahu karimatku a dokola ji obložila polštáři, ručníky atd.

0.20 Rozhodla jsem se, že skočím dolů do pračky (tj. do lednice pro víno).

0.24 Zavřela jsem dveře a seběhla dolů.

0.27 Poté co jsem si pročistila hlavu douškem vína, uvědomila jsem si, že praní ložního prádla atd. je teď úplně nepodstatné. Je zcela jisté nezbytně nutné udržet děti do rána při životě a ideálně se při tom vyhnout nervovému zhroucení.

0.45 Došlo mi, že přestože víno mi posílilo myšlení, na žaludek mělo opačný účinek.

0.50 Vyzvracela jsem se.

2.00 Billy a Mabel, do jisté míry očištění, konečně usnuli na ručnicích i pod nimi v koupelně na podlaze. Rozhodla jsem se, že v matně sexy košilce ušpiněné od hovínek a zvratků ulehnu k nim.

2.05 Zažívám opojný pocit vítězství jako generál, který v poslední chvíli odvrátí pomocí mírového řešení masakr, krveprolití atd.: v uších mi dokonce začíná znít titulní melodie z *Gladiátora*, vidím se jako Russell Crowe, částečně zakrytá titulkem: „Hrdinka povstane.“

Zároveň se ale nedokážu vyhnout pocitu, že pokoušet se o jakékoliv erotické hrátky za těchto podmínek by asi nebyl zrovna nejlepší nápad.

NOVÝ ZAČÁTEK – MÉ NOVÉ JÁ

Pátek, 20. dubna 2012

78,4 kg, čas vyhrazený k meditaci: 20 min., čas strávený meditací: 0 min.

14.00 Fajn. Dospěla jsem k rozhodnutí, že se úplně změním. Uchýlím se zpátky ke studiu Zenu/New Age/příruček a józe atd., zaměřím se na nitro, a ne na zevnějšek, budu pravidelně medítovat a zhubnu. V koupelně mám připravenou svíčku a podložku na jógu, budu v tichosti medítovat a očisťovat svou mysl; než odvezu děti k doktorovi, nesmím zapomenout vyhradit si čas na a) přípravu svačinek a b) nalezení náhradních klíčků od auta.

Rovněž se hodlám zaměřit na následující věci:

CO UDĚLÁM:

- ▶ Zhubnu 14 kg.
- ▶ Přihlásím se na Twitter, Facebook, Instagram a WhatsApp, abych si nepřipadala stará a úplně mimo, protože všichni ostatní kromě mě už na nich mají svůj účet.
- ▶ Přestanu mít hrůzu ze zapínání televize, a místo toho najdu a přečtu si uživatelskou příručku pro televizor, set-top box a příslušné dálkové ovladače, aby se televize stala zdrojem zábavy a potěšení, a ne pouchaných nervů.
- ▶ Budu pravidelně vyhazovat nepotřebné věci, zbavovat dům veškerých zbytečností, zvlášť přístěnek pod schody, aby v něm bylo místo pro všechno a všechno v něm mělo své místo po vzoru japonské meditační místnosti zendo/domu Marthy Stewartové.
- ▶ Vzhledem k výše uvedenému poprosím mámu, aby mi přestala posílat nepoužité kabelky, „stoly“, porcelánové polévkové misy Wedgwood, a při-

pomenu jí, že doba přidělového systému je dávno pryč a že dnes se nám (tedy aspoň na západní polokouli) nedostává spíš prostoru než hmotných statků.

- ▶ Začnu psát moderní adaptaci *Hedy Gabblorové*, abych znovu mohla žít profesionálním životem.
- ▶ Ten zmíněný scénář začnu skutečně psát, místo abych polovinu dne strávila tím, že pořád něco hledám a nakonec bloumám z pokoje do pokoje a užírám se kvůli nezodpovězeným e-mailům, článkům, účtům, návštěvám dětí u kamarádů, večírkům s motokárami, voskovým páskům na holení nohou, návštěvám u lékaře, rodičovským schůzkám, rozpisu hlídání, divnému zvuku vycházejícímu z lednice, přístěnku pod schody, tomu, proč nefunguje telka, než se nakonec zase posadím s vědomím, že jsem zapoměla, co vlastně hledám.
- ▶ Přestanu pořád nosit jednu a tu samou věc, ale místo toho projdu šatník a dám dohromady módní outfity inspirované „lookem“ celebrit na letištích.
- ▶ Uklidím přístěnek pod schody.
- ▶ Zjistím, proč lednice vydává ten zvuk.
- ▶ Budu chodit na e-mail jen hodinu denně, místo abych se celý den bezradně motala v kybernetickém kruhu e-mailů, novinových zpráv, online kalendářů, Googlu a nákupních a dovolenkových webových stránek a při tom esemeskovala, a stejně na žádný e-mail neodpověděla.
- ▶ Až se přihlásím na Twitter, Facebook, WhatsApp a podobně, nepřidám se do toho kybernetického kruhu.
- ▶ Budu vyřizovat e-maily obratem, aby byly efektivním prostředkem komunikace, a ne pouhou hrůzu nahánějící schránkou nepřechtené doručené pošty plné výčitek svědomí a neodpálených bomb ve formě požíračů času.
- ▶ Budu o děti pečovat líp než chůva Chloe.

- ▶ Zavedu dětem pravidelný režim, aby každý věděl, kde má být a co má dělat, především já.
- ▶ Budu čist rádce pro rodiče, včetně *Raz, dva, tři... lepší, snazší výchova a Francouzské děti neházejí jídlem*, abych o děti pečovala líp než Chloe.
- ▶ Za laskavost, kterou mi projevují, budu vlídnější k Talithě, Jude, Tomovi a Magdě.
- ▶ Budu chodit jednou týdně na pilates, dvakrát týdně na zumbu, třikrát týdně do fitka a čtyřikrát týdně na jógu.

CO DĚLAT NEBUDU:

- ▶ Nalévat se před jógou dietní kolou, protože z celé lekce se pak stane cvičení o tom, jak si neupšouknout.
- ▶ Už nikdy nepřijdu pozdě pro děti do školy.
- ▶ Nebudu při cestě do školy dělat na lidi neslušná gesta.
- ▶ Nenechám se otrávit protivným pípáním myčky na nádobí, sušičky a mikrovlnky, upozorňujícím, že domyla/dosušila/doohřivala, a nebudu ztrácet čas našťvaným napodobováním myčky tím, že tančím po pokoji a říkám: „Ó, ó, jen se na mě podívejte, já jsem myčka a umyla jsem nádobí.“
- ▶ Nenechám se vytočit mámou, Unou ani Dokonalou Nicolette.
- ▶ Nebudu říkat Nicolette „Nicorette“.
- ▶ Nebudu žvýkat víc než deset žvýkaček Nicorette denně.
- ▶ Nebudu před Chloe schovávat prázdné láhve od vína.
- ▶ Nebudu se cpát strouhaným sýrem přímo z ledničky a rozsypávat ho všude po podlaze.
- ▶ Nebudu křičet ani štěkat po dětech, ale za všech okolností s nimi budu mluvit klidným, vyrovnaným hlasem podobným elektronickému hlasu hlasové pošty.
- ▶ Nebudu pít víc než jednu (od každého) plechovku Red Bullu a dietní koly denně.

- ▶ Nebudu pít víc než dvě bezkofeinová kapučína denně. Nebo tři.
- ▶ Nebudu jíst víc než tři Big Macy nebo panini se sýrem a šunkou ze Starbucks týdně.
- ▶ Přestanu před dětmi varovně počítat „Raz... dva...“, aniž jsem rozhodnutá, co vlastně udělám, až řeknu „tři“.
- ▶ Přestanu se ráno válet v posteli a myslet na morbidní nebo erotické věci, ale přesně v šest vstanu a před cestou do školy se upravím po vzoru Stelly McCartneyové, Claudie Schifferové a podobně.
- ▶ Když se něco zvrtně, nebudu hysterčit a přijmu to s klidem – zůstanu vyrovnaná jako mohutný strom uprostřed všech zmatků.

Ale jak se mám smířit s tím, co se stalo? ... Hele, nesmím... Grrr! Nejvyšší čas vyrazit k doktorovi a ještě nemám nachystanou svačinu, nenapsala jsem ani čárku, nemeditovala a nezjistila, kam se poděly TY PITOMÝ KLÍČKY OD AUTA! KURVA!

PANNA SOCIÁLNÍCH SÍTÍ

Sobota, 21. dubna 2012

77,9 kg, čas strávený na rotopedu: 0 min., čas strávený úklidem přístěnku: 0 min., čas věnovaný studiu fungování dálkových ovladačů: 0 min., počet dodržených předsevzetí: 0.

21.15 Děti už spí a celý dům je ponořený do tmy a ticha. Ach bože, JSEM TAK OSAMĚLÁ. Celý Londýn je v restauraci a má záchvaty smíchu a pak se chystá sexovat.

21.25 Tak hele. Na tom, že je člověk v sobotu večer sám, není vůbec nic špatného. Prostě uklidím přístěnek pod schody, pak si zajezdím na rotopedu.

21.30 Právě jsem nakoukla do přístěnku. Možná se do toho pouštět nebudu.

21.32 Právě jsem nakoukla do lednice. Možná si dám skleničku vína a pytlík strouhaného sýra.

21.35 To je lepší. Přihlásím se na Twitter! S nástupem sociálních sítí už si nikdy nikdo nemusí připadat sám a osamělý.

21.45 Šla jsem na stránku Twitteru, ale vůbec ničemu nerozumím. Je to akorát nesrozumitelný proud okleštěných nesmyslů a samej klikyhák a zavináč. Jak má člověk poznat, co má dělat?

Neděle, 22. dubna, 2012

21.15 OK. Tak jsem se přihlásila na Twitter. Musím si vymyslet jméno. Něco, co z ní mladě: FaktHustaBridget?

21.46 Asi ne.

22.15 JoneseyBJ!

22.16 Ale proč mi tam naskočil ten zavináč? @JoneseyBJ? Jako proč? K čemu zavináč?

Pondělí, 23. dubna 2012

79,7 kg (ach bože), počet followerů na Twitteru: 0.

21.15 Nemůžu přijít na to, jak se tam nahrává fotka. Furt je tam akorát prázdněj vejčitej symbol. V poho! Může se to brát jako vlastní fotka ještě před počítím.

21.45 Fajn. Počkám, až mě někdo bude sledovat. Nikdo mě nesleduje.

21.50 Vlastně na žádné followery čekat nebudu. Všechno chce svůj čas.

22.00 Zajímalo by mě, jestli už mě někdo sleduje.

22.02 Nikdo.

22.12 Furt žádni followeři. Tsss. Smyslem Twitteru je, že si máte povídat s lidma, jenže není s kým.

22.15 Počet followerů – 0. Cítím prudké sevření studu a strachu: možná že si všichni vesele tweetují mezi sebou a na mě kašlou, protože nejsem oblíbená.

22.16 Možná že si dokonce za mými zády mezi sebou tweetují o tom, jak jsem neoblíbená.

22.30 Paráda. Nejen že jsem osamělá a sama, ale také, jak vyšlo najevo, jsem neoblíbená.

Úterý, 24. dubna 2012

79,2 kg, 4827 kcal, čas strávený zuřivým pohráváním s technologickými vymoženostmi: 127 min., počet technologických vymožeností, které se mi podařilo přimět k tomu, aby dělaly, co mají: 0, čas strávený nějakou příjemnou činností kromě konzumace 4827 kalorií a pohrávání si s technologickými vymoženostmi: 0 min., počet followerů na Twitteru: 0.

7.06 Právě jsem si vzpomněla, že jsem na Twitteru. Dmu se nezměrnou pýchou! Jsem součástí obří sociální revoluce a mladá. Včera večer jsem tomu jen nedala dost času! Možná mě přes noc začaly sledovat tisíce lidí! Miliony! Stanu se hvězdou internetu. Už se nemůžu dočkat, až uvidím, kolik mi přibylo sledujících!!

7.10 Ou.

7.11 Pořád mě nikdo nesleduje.

Středa, 25. dubna 2012

80,6 kg, kolikrát jsem zkontrolovala počet followerů na Twitteru: 87x, počet followerů: 0, 4832 kcal (špatné, ale můžu za to neexistující followeři na Twitteru).

21.15 Pořád mě nikdo nesleduje. Spořádala jsem následující seznam pochutin:

- 2 čokoládové croissanty
- 7 minisýrů Babybel (jeden byl ale zpola snědený)
- 1/2 sáčku strouhané mozzarely
- 2 dietní koly
- 1,5 klobásky, co zbyly po dětech od snídaně
- 1/2 cheeseburgeru z McDonald's z lednice
- 3 koláčky Tunnock
- 1 tabulku mléčné čokolády Cadbury (velká)

Úterý, 1. května 2012

23.45 Právě mě na Twitteru „whitelisovali“ za to, že jsem během jedné hodiny stopadesátkrát zkontrolovala, kolik mě sleduje lidí.

Středa, 2. května 2012

78,8 kg, počet followerů na Twitteru: 0.

21.15 Vykašlu se na Twitter a počet sledujících. Možná se radši přihlásím na Facebook.

21.20 Právě jsem brnkla Jude, abych zjistila, jak se přihlašuje na Facebook. „Dávej si bacha,“ upozornila mě. „Je to dobrý způsob, jak zůstat v kontaktu s přáteli a známými, ale nakonec stejně budeš donekonečna vyhledávat fotky svých bývalých chlapů, na kterých objímají nové objevy, než zjistíš, že si tě odebrali z přátel.“

Tss. Tak to mi nehrozí. Zkusím Facebook.

21.30 Možná s tím Facebookem ještě chvíli počkám.

Právě mi volala Jude a smála se na celé kolo. „S tím Facebookem vážně ještě počkej. Právě mi přišlo upozornění, že Tom kontroluje

seznamovací profily. Nejspíš to zaškrtl omylem. Vidí to všichni včetně jeho rodičů a bývalých profesorů psychologie.“

OPLÁCANÁ BRÁNICE

Středa, 9. května 2012

79,2 kg, počet followerů na Twitteru: 0

9.30 Stav nouze! Mám záda v tahu. Tím nemyslím, že by se vypařily, pořád mi drží pohromadě ramena se zadnicí. Ale zrovna když jsem kontrolovala followery na Twitteru, přibouchla laptop a pohodila hlavou s pohrdavým „Pff!“, zmocnila se celé mojí levé horní poloviny zad křeč. Dřív jsem o nějakých zádech ani nevěděla, zato teď prožívám naprostou agónii. Co budu dělat?

11.00 Právě jsem se vrátila od chiropraktičky. Prohlásila, že za to nemůže Twitter, nýbrž roky tahání dětí, a že bych při zvedání těžkých břemen měla pokrčit kolena, a ne se jen předklonit v pase – tj. podřepnout jako žena z afrického domorodého kmene, což mi připadá tak trochu nemotorné, čímž se nechci dotknout půvabů afrických domorodých žen, které jsou samozřejmě velice půvabné.

Chtěla vědět, jestli mám ještě nějaké obtíže, a tak jsem priznala „překyselení žaludku“. Prohmatala mi břicho a zvolala: „No nazdar! To je ta nejoplácanější bránice, kterou jsem kdy prohmatávala.“

Ukázalo se, že mám kvůli věku úplně povolenou břišní stěnu a vnitřnosti se mi volně, nespoutaně převalují v těle.

„Co s tím mám dělat?“

„To břicho budete muset začít posilovat,“ poradila mi. „A taky zhubnout část tuku. V Nemocnici u sv. Kateřiny otevřeli velice dobrou obezitologickou kliniku.“

„OBEZITOLOGICKOU KLINIKU?“ ohradila jsem se pobouřeně, vyskočila z lehátka a začala se oblékat. „Možná mám trochu faldy, ale nejsem obézní.“

„Ne, ne,“ ujistila mě rychle. „Nejste obézní. Je to ale velice efektivní, chcete-li zhubnout pořádně. Což s malými dětmi není hračka.“

„Já vím,“ vykoktala jsem. „Moc dobře víte, co máte jíst, ale když se kolem vás večer co večer povalují nedojedené rybí prsty a hranolky, slupnete je a pak si dáte ještě večeři...“

„Přesně tak, na klinice vám nasadí přípravky pro náhradu stravy, takže není o čem diskutovat,“ vysvětlila chiropraktička. „Jen si nesmíte vzít do pusy nic dalšího.“

Nejsem si jistá, co by na tohle asi tak řekli Tom, Jude a Talitha, mhm, mhm.

Nakvašeně jsem odešla, ale z ničeho nic jsem měla nutkání jít zpátky a uhodit na ni: „Budete mě sledovat na Twitteru?“

21.15 Doma jsem se zděšeně prohlédla v zrcadle. Začínám se podobat volavce. Nohy a paže mi zůstaly stejné, ale celý trup vypadá jako velký pták s tukovou pneumatikou kolem pasu, která v oblečení vypadá jako něco, co se servíruje na Vánoce s brusinkovým želé a šťávou; bez oblečení jako novoroční snídaně pro početnou skotskou rodinu, která se vaří přes noc v senem izolované várnici. Talitha má pravdu. Tajemství spočívá ve změně automatického ukládání tuku (přichází nepřijatelný, překonaný výraz) ve *středním věku*.

Čtvrtek, 10. května 2012

78,8 kg, počet followerů na Twitteru: 0.

10.00 Právě jsem volala na obezitologickou kliniku. Slibné je, že měli pochybnosti, zda jsem dostatečně obézní na to, aby mě vůbec přijali!

Uvědomila jsem si, že poprvé v životě lžu o své váze a přidávám si kila.

10.10 Chystám se své tělo proměnit ve štíhlý, svalnatý proutek s pevným pekáčem buchet na břicho, pevně držícím vnitřnosti na svém místě.

10.15 Právě jsem mimoděk dala do pusy zbytky snídaně po dětech.

Čtvrtek, 17. května 2012

79,2 kg, počet followerů na Twitteru: 0.

9.45 Jsem na odchodu na obezitologickou kliniku. Mám totální depku. Zařadím se k provinilcům v nemocničním županu, které vidáme v televizních zprávách, jak jim měří tlak, zatímco upravená, štíhlá reportérka před nimi vážným, ustaraným tónem hovoří o „epidemii obezity“.

22.00 Na obezitologické klinice to bylo SENZAČNÍ. Po počátečních rozpacích, kdy jsem musela recepční stále hlasitěji opakovat „Obezitologická klinika“, jsem konečně dorazila na místo a uviděla muže, který byl tak otlýlý, že si vezl tukové zásoby před sebou na vozíčku. Při tom ho balila o něco méně tělnatá žena. „Byl jste obézní už jako dítě?“ ptala se ho svůdně.

Lidé si mě prohlíželi s jistým obdivem, který jsem naposledy pocítila, když jsem ve dvaadvaceti běhala po venku s psychedelickou košilí zavázanou na uzel a odhalenou plochou bránicí. Uvědomila jsem si, že mě určitě považují za jednu z úspěšných patientek kliniky těsně před koncem „odtučňovacího programu“. Pocítila jsem nezvyklý, prudký nárůst sebevědomí. Došlo mi, že vůči spolupacientům je to nemorální a nezdvořilé.

Kromě toho, už jen samotný fakt, že vidím tuk jako samostatnou přídatnou část těla vezenou na vozíku, mě přinutil pohlížet na něj

jako na něco skutečného. Pochopila jsem, že v minulosti jsem tuk brala jako cosi zcela neopodstatněného, libovolný zásah přírody, a ne jako přímý důsledek toho, kolik si toho nacpete do pusy.

„Jméno?“ zeptal se muž na recepci, jenž byl sám velice obtloustlý, což mě znepokojilo. Zaměstnanci kliniky si ho přece už dávno mohli vzít do parády, ne?

Celé to probíhalo jako komplexní lékařské vyšetření: krevní obraz, EKG a odborná konzultace. Jakmile jsme vybruslili z překérní situace, kdy se mě pokusili ve formuláři nacpat do kolonky „stará matka“, šlo všechno jako po másle. Zdá se, že vtip není v neustálém vážení. Jde o to zhubnout konfekční velikost. Velice, ale velice obézní lidé – ti, co mají, řekněme takových pětadvacet až padesát kilogramů nadváhy – můžou zhubnout hodně – třeba klidně pět a půl kila tuku týdně! A to je skutečný tuk. Když se však snažíte zhubnout jen deset, patnáct procent tělesné váhy, cokoliv víc než pár kilo neznamená shodit tuk, ale (zlověstně) jiné věci.

Víte, rozhodující není váha, ale poměr tuku a svalové hmoty v těle. Když začnete držet přísnou dietu, ale nebudete posilovat, ztratíte svaly, které jsou těžší než tuk. Takže sice budete vážit míň, ale budete mít víc tuku. Nebo tak nějak. No nic, plyne z toho, že mám chodit do fitka.

Mou dietu tvoří jen proteinové čokoládové pudinky a proteinové čokoládové tyčinky, večer pak menší porce proteinů a zeleniny, takže kromě výše zmíněných věcí nesmím dávat nic jiného do pusy. (Kromě penisů – jak mě něco takového vůbec napadlo? To sotva, i když po dnešku to najednou vypadá, že se to úplně vyloučit nedá.)

ZÁSADNÍ ÚPRAVA ZE VNĚJŠKU!

Čtvrtek, 24. května 2012

81 kg (co?), váhový úbytek: 0, počet followerů na Twitteru: 0, počet zkonsumovaných proteinových čokoládových tyčinek: 28, počet zkonsumovaných čokoládových proteinových pudinků: 37, počet jídel nahrazených proteinovými čokoládovými tyčinkami nebo pudinky: 0, průměrná kalorická hodnota snědeného jídla – kombinace normálního jídla a proteinových doplňků: 4798 kcal.

Právě jsem se byla na obezitologické klinice po prvním týdnu převážít.

„Bridget,“ pokárala mě sestra, „jídlo máte nahrazovat proteinovými doplňky, a ne ho jíst spolu s nimi.“

Vzdorovitě jsem pohlédla na tabulku a vyhrkla: „Budete mě sledovat na Twitteru?“

„Na žádném Twitteru nejsem,“ odvětila. „Takže, příští týden pusťte Twitter z hlavy a jezte jen to, co máte. Nic jiného. Jasně?“

21.15 Děti už spí. Ach bože, jsem tak osamělá, bez followerů, tlustá, hladová a přejedená pitomými hubnoucimi doplňky stravy. Nesnáším tuhle část dne, kdy děti usnou. Měla bych odpočívat a užívat si legraci, a ne se užírat samotou. Fajn. Přestanu se v tom rochnit a v příštích třech měsících se zaměřím na následující úkoly:

- ▶ Zhubnu 34 kg.
- ▶ Získám dvakrát tolik, tedy 68, followerů na Twitteru.
- ▶ Napíšu dvakrát tolik, tedy 68, stran scénáře.
- ▶ Naučím se pracovat s ovladači k televizi.